

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

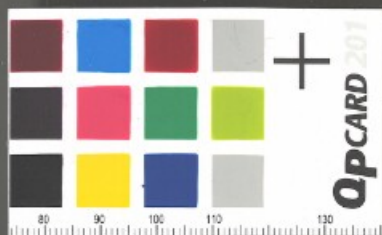
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 265. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_222-txt-shoot-idm12565/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

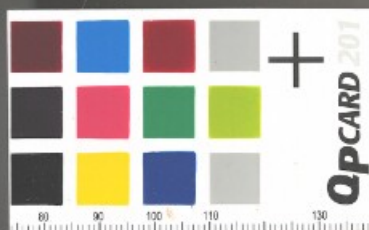
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

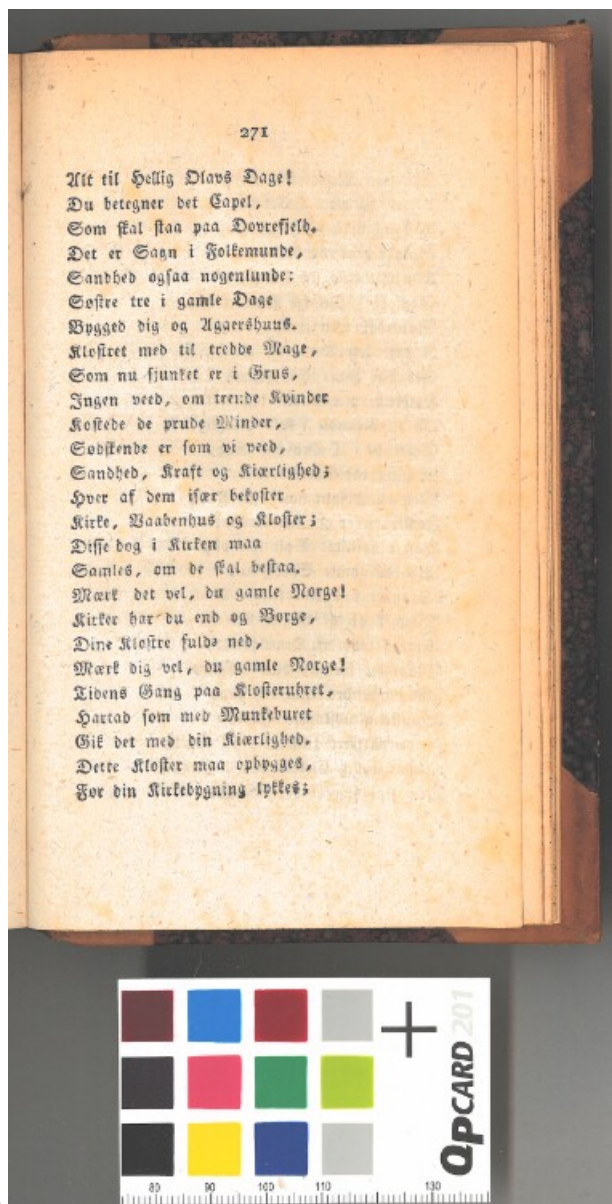
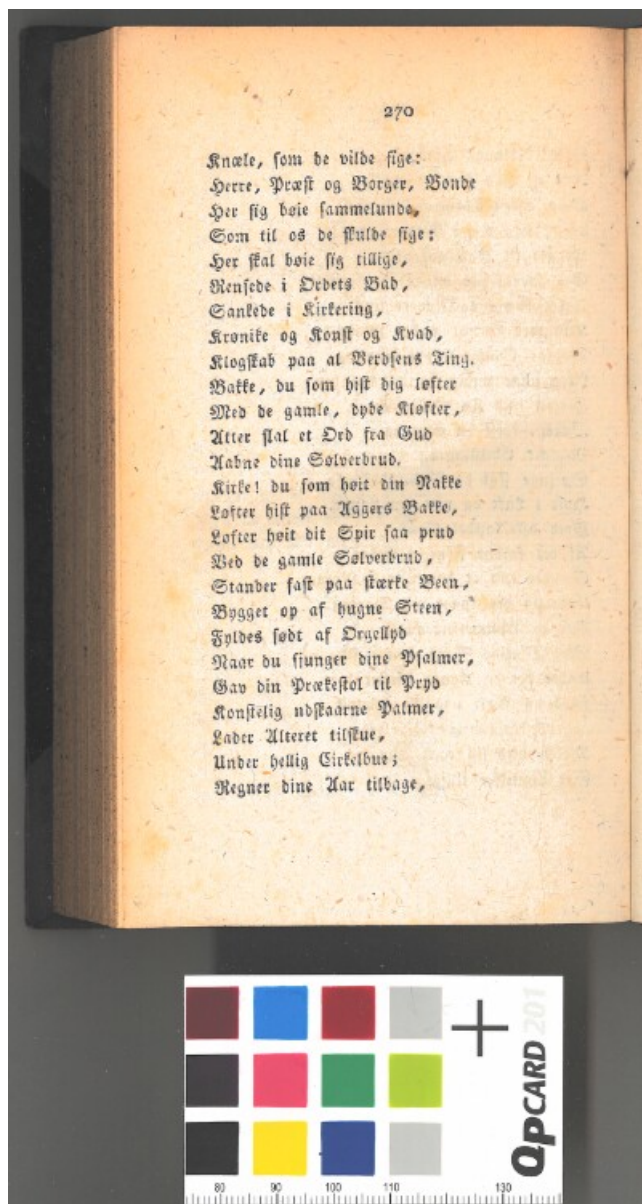
[Læs CC0-erklæringen](#)

Bjergmænd i en Høitidsbånd,
 Under fagre Rosenkrands,
 Det er Pandt paa løse Dage,
 Det er Størrelse i Strid,
 Hvo det før, kan ei forsage,
 Trog han venter Raadens Tid.
 Men, o Præster! vil I sove?
 Ei en Døst mod Dragen vove;
 Vider da, at til sit Værk
 Herren Behaath er stærk,
 Ei formastelig I mene,
 Han behøver Støi og Muld!
 Vil Han Sig et Bornekulb
 Vakke kan af stumme Stene;
 Men da under eders Plove
 Dem kan skal møle op,
 Visne skal de sidste Skove,
 Fugten sid se nøgne Top,
 Aldrig slunge ier til Glæde,
 Aldrig Demene opvæde,
 Demene skal gnave Roden,
 Reiser sig et enligt Straa,
 Stormene skal det nedlaae,
 Ingen Sæd skal werde moden,
 Uden I, som, hvilken Trost!
 Modnes til Guds Verdes Høst.

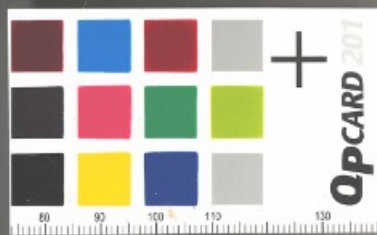
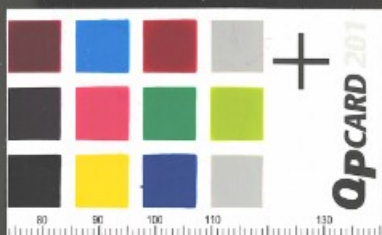
Døso! Kslaug! Ksabad!
 Ikke est med Ret du verden,
 Dver Afsen Christhans Stad
 Løfter sig, o see Guds Dedden!
 Dødnat til et Christenbad.
 See hvor kiækt de Bænde springe!
 Væter kun det Dagn ei ringe!
 Kun med Bænd en Kongebaand
 Døbte, Stad, dig forstegang,
 Men naar under Jubelsang
 Herren med sin Hellig Aand
 Døber, forst du ærer da
 Naemet Christiania.
 Springe skal da Livsens Bænde
 Høit i Luft og vidt em Lande.
 Dver afstøndet Grus
 Af det faldne Frue, Haus
 Svæver end et gammelt Daaben,
 Underlig det spæar om Daaben.
 Der er Himmeltietens Billed
 Med Marias Navn fremstillet,
 Under det en Konge knæler
 Med en Kirke paa sin Haand,
 Og det Himmelske besjæler
 Kirken med sin egen Aand;
 Fire Lignelser tillige,

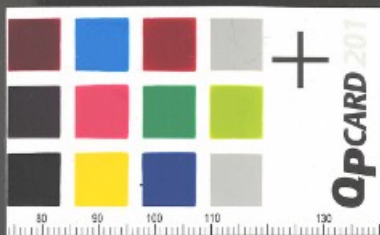
Thi som Klosteret i Soen
 Løsted sig paa Hovedeen,
 Bist endnu den Dag i Dag
 Hjertet er en Hovedsag.
 Klarlig det og malet staar
 Som en Priis for store Kaar,
 Malet af med Farver stærke
 I din Storstads Waabenmærke.
 See den fave Lillivaand,
 Holdende den Piletrilling,
 Og en Krands i sine Haand;
 Siddende i Dronningstilling,
 Mægtig over Løver tvende,
 Med en Kæmpe ved sin Fod!
 Tomstuen er god at kiende,
 Hun udsprang af Kongeblood,
 Bist hun heder Christiane,
 Og de Bibelløver tvende
 Under Korsets høide Tane
 Rundt i Verden bære hende,
 Sandhed, Kraft og Kiærlighed
 Det er hendes trende Pile,
 Dødens Konge for dem ned
 Faldt til Jord, men ei til Hoile,
 Krandsen, som hun har i Haand
 Den skal smykke deres Linde,

Som ved Jesu Christi Aand
 Dødens Konge overvinde,
 Den skal være hendes Pryd,
 Naar hun, som sin Herres Brud,
 Ganger faver, klar og prud
 Ind til evig Belysning:
 Christiania! ifald
 Du dit Waaben bære skal,
 Bære, som sig bør med Feie
 Fæst da paa bét fast dit Die!
 Lær paa tugtig Tomstuevis
 Dybt at sote, sødt at smise,
 Lad din Stoltthed med sin Priis
 Falde for de trende Pile!
 Da engang dit Levnets Minde
 Skal Man i dit Waaben finde;
 Under Dannebraag med See
 Nordens Løver dig skal bære,
 For din Pål et Vandser gjalde
 For din Fod en Kæmpe sadde;
 Rosenkrandsen skal sig vinde
 Vakkert om din Stjotmetinde.
 Ja, see hist i Roskilds Waaben!
 Dnen breder jo sin Vinge,
 Bist til høien Hald sig svinge,
 Tage med fra Bispetaaben

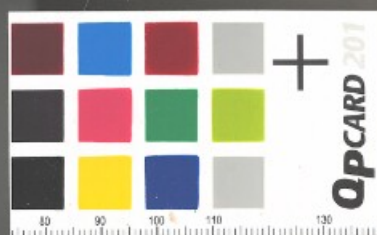

Korsel og de Nøgler smaa,
Som kan Hjertene oplade,
Saa af dem udspringe maa
Kosenslove, Salvsbade.

Skal da Kosens Kirkevald
Vige fra de danske Bange,
Skal da nu fra Mark til Fjeld
Slottes Blomst og Fuglesange?
Favre Eielund! skal du visne?
Isefjord! skal du nu tene?
Aggersager! Follasford!
Skal til Arv I Vren fange?
Skal I loves heit i Nord,
Som de rette Kirkevangs?
Skal nu Egebjerg med Fois
Ger sin Udsigt vinde Pris,
Skal fra den for vaagne Die
Kubne sig et Paradiis?
Herrens Raad er altid rette,
Stjalten dog er Danmarks Son,
Kan sin Moder ei forgiætte,
Drager dybe Suk i Lon.
Glad han stikker paa de Fjelde
Ihi hans Gud seer til dem ned,
Dg hos Gud er altid Fred;
Men han maa dog Daares fælde,

Klette taarefuld sin Stab
Fra den favre Kosengrav.
For den slottes, end engang:
Præster! Skjalde! alle Mand!
Satte i det gamle Land,
Tit med Tale og med Sang
Syn for Nanden at fremføre,
Hjertet i sin Grund at røre,
Dg oplade Sjæleens Dreg;
Føler ellers egen Nød,
Dg fortryder hvad I brod!
Da vor Moders Nød og Smerte
Dybt skal eder gaa til Hjerte,
I skal tale, hun skal here,
Bægges Ven skal Herren røre;
D, maa ske da Drenen skal
Stille staa med bredte Vinge,
End fremdeles, ei sig svinge
Med de Nøgler heit paa Hals,
Bygge Rede end enfund
Her i Danmarks Høgelund,
Dg kun Vingerne udbrede
For om Korsets Tegns at frede,
For os Christenfolk tillige
Vilseblig men sandt at sige!
I skal staa, som jeg herneben
Færdige at styre heden.

Eller skal det end saa være,
Skikken maa Capellet bære,
Er for Danmark Timen omme;
Til at avle Fugl og Blomme;
Maa de stærke Elve bruse
Med i Dal fra høie Fjeld,
Hvor fra gamle Kildevald
Blandet hoit med Sky skal fuse;
Maa af Skikken Kirken fiære,
Villerne til hoit at bære
Hvælvingen i Uveirsdage,
Som nu stunde til saa sage;
Maa i Snorros Fædresland,
Ia i Sagas Elvesale,
Fostres og den Sagamand
Som skal Tiderne afmale,
Verdens Krands og runde Bølg
Bilde af paa Sagas Skjold,
Bilde af, med sin og stærk
Farve, som Guds Billebørg,
Saa det Skjold kan Kirken fiærme,
Naar dens Hjender strækt sig nærme;
Maa, hvor Volas dybe Sang
Hvult imellem Klipper klang,
Springe ud de sidste Skjalde,
Som skal tolke Herrens Synet,

